

JAN DRZEŹDŻON

SKLANIANE
PŌCORĚ

Tegoż autora:

**Wędrowniki Remusowe po
Kaszubach**

1971

*

Piętno smętka

1973

*

W niedzielni wieczór

1974

*

JAN DRZEŹDŻON

**SKLANIANE
PÔCORĚ**

THE OCEANOGRAPH

THE OCEANOGRAPH

THE OCEANOGRAPH

SKLANIANE POCORE

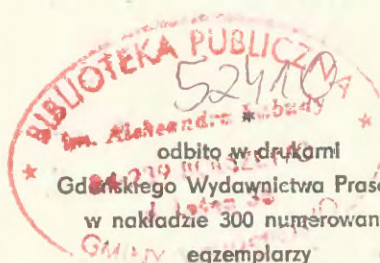

JAN DRZEŹDŻON

SKLANIANE PÔCORĚ

**Zrzeszenie Kaszubsko - Pomorskie
19 Gdańsk 74**

821.162.7-12.105226510

odbito w drukarni
Gdańskiego Wydawnictwa Prasowego
w nakładzie 300 numerowanych
egzemplarzy

na papierze czerpanym z fabryki
papieru
w Jeziornie

*

projekt obwoluty
i grafik

Wawrzyniec Samp

*

redakcja
Wojciech Kiedrowski

*

wydawca
Oddział Gdański
Zrzeszenia Kaszubsko - Pomorskiego

*

egzemplarz nr 197

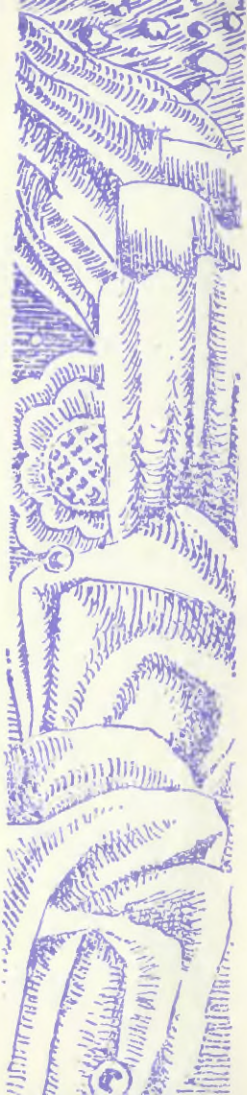
STÔRE DZEJE

We wiedzim stôrim lese, rosle różewe môle kwiatë
Më tę rôz bëlë w tim lese
Jak ni lëdze nas miele obezdrzône
Nicht nie rzek żebë më szlë nazod
Przindze czas bądze rada
Przëszlë oszëkance z wiedzimë torbamë
I gôdalë, że to je ju wszëtko fardich
Na goscënë przindz, më letko môzemë
A te drawi dodom
Më so tak czasë mëslimë o tim stôrim Janie
Co mô lësi lep a młodą bialkë
Jak takô niekowa zdrzi na lëdzi!
Stôri lëdze môle dzece
Prôwdzëwe grzëbë roscą czasë krôtco drodzi
Nasz wuja nóm to gôdôł w jeseń
Tóna te prawie jachel karétą
Rozemku poj do domku
Te przëszlë ni łapce z szôtoramë
Biô le nänko do rich – biô
Jesta wa oglëpiali
Dwaji le są dwaji
Oni nóm zdzinëłë w tim wiedzim lese
Nicht so o nich nie pitôł
Wszëtcë bëlë doma
Stôre dzeje

MARICZKA

Zbierómë kwiatë na winc
W koszcie uplotle w lese
Poj Mariko do dom – gôdale
W jeseń
A te z nēmë malënamë w rękach
Më tak szlë przez wiës spicq
Marika osta w lese
Z nēmë malënamë w kosziku
Z jé włosamë wiater so zabôwiô!
A jé nodzie bëlë rzucone wilkom
Më so tak mësliëmë o Marice
Wieczor
Koždi miôł koszik a malënë
Ale u nié to bëlë swiëcone krople
A jakusz ona wilkow nie widza
Každy ji gôdôł
Wiater weznie włosë, ogień ocze
A twoja czerwionò szlëfa?
Dze ta ostónie?
Marika so przezdrza na szlëfę
I rzekła
Ona bdze ze mną
Më so bdzëmë przëswiedczalë
O tim lese i o waji
I o tim
Jak to wiele rosce w lese
Malin

Zablądzony wieczór
W tym cęchim malinowym lesie
Zagrel na organach złotych
I smiał so smiał do swoich lędzi
Rozmizłó so wieczór nad wodą
Razę z dzewēmę gęsamę
I w remionach swoich gorących
Trzimô malinką złotą ribkę
Z dówien dówna lędze so rozpowiadał
Że wieczór przeniese jima szesce
W kolibkach so dzece smielę
Te co malo, malo widzelę
O porénôszk mają ju o ce zabët
Wieczórku z dōką zaklętą
Twoje biôle remiona i czerwione skarnie
Są zabëte dówno
Jezora so zôs szpiglëją bez ce
Bez twojego letëchnego wiaterku
Oni ce ju nie brekują
Të ju pewno do nich nie przindzesz
Të níos wësok nad jezorę królewńę w rękach
Ona so tak do ce smia
Aż ji winc zeloni spōd nóm do nóg
A suknia umoczëła so w jezorze
Na stole le ostel dżbón zemni, gleniani
Nënka z tatkę pile prawie kawę
Jak të so jachel karétą
Zaprzeglë w rozmaite płosze
Më so potemu rozpowiadał
Jak të tu bël w nen czas
Nasz zmészłony wieczórku

SKLANIANE PÔCORE

Bymloce krëszka na wietwi
Stoi smierc o przepôlniu
Przindze stateczni czlowiek do dom
Z wilkamë ni ma co gadac

Zdzinie szëtopórka w niebie
Každy mô slëpie otemkle
Czemu wa wożë nie jedzeta
Le zmiszlôta powiôstcie

Zdązimë so wiele razi rozsmiec
Tak, że zëbë bdą dalek widzec
Každy mô gąbsko otemkle
Tak jak bë to ju bëła wieczera

Zdzinie stôri swiat kol Tónë
Przindze Marika na goscenë ze szlëfą
Oni ji podadzą kawę
I stoleczk do sadnieni

Czasë so zajiscimë z Mariką
Czasë ona przeniese taskę mlëka
Wszëtko dobrze, wszëtko dobrze
Terë le blós do nieba

Z tëmë sklanianemë pôcoramë
Bez nich oni rusz do nieba

Bymloce krëszka na wietwi
Z samego rena, z samego wieczora
Bymloce krëszka na wietwi

LĘDZĖ A KWIÔTK

Biôli kwiôtk so rozsmiel glosno
W lesë dębowym dalek, dalek,
Od nas
Më przëszlë ce urwac
Biôli, biôli kwiôtku malinci
Nie smij so z nas
Kwiôtk so zareczel glosno
I rzek
Biôta, że do dom
Jô móm tu wieczor z dôką różewą
I jezoro nó mië zdrzi żeczlëwie
Czasë so przezdrzę na biôłą drogë
I tak so ceszë, że nicht niq nie jidze
Czemu wa mie chca urwac?
Zrobiel jô wama co?
Widzisz kwiôtku — rzeklë lëdzë
Të so bez nas obëndzesz
Ale më bez ce nie
I tak urwaie kwiôtk ten z laci
Lëdzë co ni moglë bez niego
Żëc

CHCEMA IDZ DO STAZJE

Krzikami, letani
Niech mie dô poku
Przëszlë strôszce z knérame wemalowónemë
Cidają jabka a krëszcie
Bëbnocą do okna a dwierzi
Je tę chto?
Tę są baro stôri lëdzë
Z còrką w winôszku zelonim
Je tę chto?
Tę je tobacznik z tobacznikë
Co zaziwają wiedno
Le w nę knérë
Strôszcie sedzą kol stolë
Z tëmë lëdzamë
Z batugow pëcają
Na bazunach grają
Lëpa se pòli na kominku
Żòlto
Ocze są też żòlté
Chcema idz do Stazje
Z nim boconë
Chcema idz do Tónë
Z tobaką
Wszetko bądze baro dobrze
Chcema idz do Stazje

JAKUSZ TĚ MĚSLISZ TATKU?

Grzemielë lëdźcie czasë
Tę dze stegnë bëlë wëdeptónë
Nima tere zódne wine
Móże bëła ciedesz, móże bëła.
Ptôszë so rozpowiedają
Dze to je nen rôj
Lëdze le so podsmiewają
A chutko kupiają gromnice
Jak to bëło przóde lat
Më nie wiemë
Jak to bdze po nas
Më nie wiemë
To je pozdze tatku
Jidzema do dom
Tę są gromnice żólté
Z malinciëmë ptôchamë
One wnet polecą
Z kseżëcą w dzobie
Abo ze sloniskę
Jakusz tĚ mĚslisz tatku?

POSMUKNIESZ MIE DZEWCZĘ...

Posmukniesz mie dziewczę choc rôz
Tëmë włosamë biôlëmë jak smierc
Pudzemë dodom kôzdi w swą
Të pewno môsz swój dodom

Stëdnië më wëkopale wielgą
Z dwuma ksężecamë na dnie
Trzeba ją terë zarzëcec
Tą polomiôną tęczą sklanianą

Zemno ce pewno je w nodzie
Tak idz przez las a przez jezora
Të zgubiła czerwioną szlëfę
W zómku co stoi na górze

Wiater smucie nasze skarnie
Bez rozmeszleni, bez opamiętani
Jedzeme tere na kozi, drawi
Tak jakbe na tôrg albo na wiese

Koza błęczy swinie kwiczą
Stôri lëdzë muszą umrzec
Wszetko tak jak namienione
Bez wiëdziego tôle i szpitôle

A te na nirn jezorze zlotëchnim
Posmukniesz mie dzëwczę choc rôz
Tëmë biôlërne włosamë jak smierc
Tak jakbë më bëłë dobri lëdzë

O TIM A NIM

Sklaniani swiat ni mô dzieci
Tę so czase trafi brzędól
Wszëtko mô zapiete na żelôzne klamrë
Obsepóni zlotëmë jëzekamë
Wëstrojoni w długą mucę
Nasz swiat spi pomalinku
A wrzose roscą jak najëte
A jezora so zableszczają
Wszëtccë mëszlą, że to je gwiónzka
A oni przëszlë zôs do mie
W skorzniach od rose
I z brodamë biôlëmë
Grzechotcie jima dac
Z dlugą biôłą szlëfą
Za zajcamë iich wëpuscëc
Slôdë, o posladë
Oni ju nie hda arzeszëlë wiici
Le të krëszcie obtrzisc nôprzód
A te za zajcamë le fijac
Oni le kam w qrósc
To je wiedno taci szpëtociel
Stôra bialkę w rzëcë uczą plëwac
Młodé dzéwczę jedze na wincu
Czemu to je taci wieldzi tóciel
Tatk z nënka szlë do dom
Czemu to je taci wieldzi tóciel
Ze swiniamë, z próscamë
Ala szlachowie
Ceż wa lëdzë gôdôta?

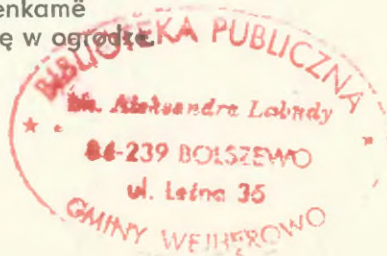
DŽÔD I BABA

Biô le biô tẽ strěchu
Z twoją wielgą knérą
Nënka więdno gôdô
Tẽ môsz czas dzewulko
Przëjedze pón w karéce
Do mie, do mie, do mie
Przëjedze pón w karéce
Do mie, do mie, do mie
Cegonka mie wróżëla
Że jô bdę wielgą panią
Że jô bdę wielgą panią
Ta cegonka mie wróżëla
Dzis przeszed džôd do mie i rzek
Te jes baba, te jes baba
A jô mu na to rzekla
Te jes džôd, tẽ jes džôd

ZAPADLI ZÓMK

W nocë wiszencie też są biôle
Rozpowiedalë so dziewczëta nad jezorë
Potemu ich ręce spôdale prosto w ogród
A włosame wiatër szemiël przez całą noc
Reno po jezorze plewalë kwiatë biôle
A lëdzë gôdalë że to są ptôsze nieznóne
Może labëdze, a może dzëwé kaczcie
Dôka bëła na jezorze w ten czas
Jeden rëbok złowiël prawie złotą ribkë
A ona mu so w rëkach merga
Jak pajiczëna z przëdzi zloti.
Môsz te ribko zómk tu w wodze?!
Môsz te zaklëte w kam winôszcie?!
Dzëwczëta szlë za nimë, darmo
Tere biôle wisznie są opadlë
A tatëk zdrzi na ich czerwionë jagodë
On nie widzi waszëch biôlech rąk dzëwczëta
Choc czasë spadnie na nich czerwionô kropła krwi
Z tech pësznëch, miodnëch wiszenkow.
A te jak wieczor nadëndze nad jezorë
Zómk so zapôdô glëbok, glëbok
Razë z wiszenkamë
I stôrim tatëk w ogrôdku

SPIS TREŚCI

*

Stôre dzeje

*

Mariczka

*

Wieczórk

*

Sklaniane pôcorë

*

Lëdzë a kwiôtk

*

Chcema idz do Stazje

*

Jakusz te mëslisz tatku?

*

Posmukniesz mie dziewczę...

*

O tim a nim

*

Dżôd i baba

*

Zapađli zómk

Nakładem
Oddziału Gdańskiego
Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego
w serii bibliofilskiej
ukazały się

*

Franciszek Fenikowski
Msza żałobna

*

Edmund Puzdrowski
Wiersze domowe

*

Zbigniew Szymański
Erotyki kaszubskie

*

Antoni Pepliński
Niech szëmi las

205

Biblioteka Publiczna Gminy Wejherowo
im. Aleksandra Labudy w Bolszewie

10054023